

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/11/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8407202799
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8407202799.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Mareka Košča a JUDr. Viery Zolákovej v právnej veci žalobcu: B. T. Z., M.. XX.X.XXXX, Q. E.. U.. N.. P. XX, XX XXX L., J., P. D. M., právne zastúpeného JUDr. Kristínou Piovarčiovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, IČO: 51721635, proti žalovaným: 1/ P. R., Q. Q. R. XXX, XX-XXX Q., U. D., právne zastúpený JUDr. Stanislavom Lampartom, advokátom so sídlom v Starej Ľubovni, Nám. sv. Mikuláša 29, IČO: 42420202, 2/ L. Y., D. R., Q. Q. R. XXX, XX-XXX Q., U. D., 3/ R. D. R., M.. XX.X.XXXX, Q. Q. R. XXX, XX-XXX Q., U. D., za účasti vedľajšieho účastníka HDI Asekuracja Towarzystwo Ubezpieczeus S.A., ul. Plocka 9/11, 01-231 Warszawa, Poľská republika, právne zastúpeného Mgr. Marošom Ježíkom, advokátom so sídlom v Starej Ľubovni, Okružná 871/65, IČO: 37877291, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 3C/120/2007-550 zo dňa 20.9.2018, zhodou hlasov členov senátu, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby.

Zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia mu vracia vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Súd návrh zamieťa.

II. Súd priznáva žalovaným a vedľajšiemu účastníkovi právo na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 90% uplatnených trov konania. O trovách konania bude rozhodnuté VSÚ tunajšieho súdu po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.“

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že:

2.1. Proti predchádzajúcemu rozsudku prvoinštančného súdu v predmetnej veci bolo podané odvolanie, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, ktorý rozsudkom č.k. 14Co/138/2013-380 z 29.5.2014 čiastočne potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v tej jeho napadnutej časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o zaplatenie istiny 4.741,60 eur so 6% úrokom z omeškania ročne od 1.9.2005 do zaplatenia a vo zvyšujúcej napadnutej časti o zamietnutí žaloby ohľadne sumy 3.150,- eur so 6 % úrokom z omeškania za čas od 01.09.2005 do zaplatenia, ako aj vo výroku o náhrade trov účastníkov, vedľajšieho účastníka a štátu zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a v rozsahu zrušenia mu vrátil vec na ďalšie konanie.

2.2. Na návrh žalobcu, ktorý trval na uplatnenom nároku ohľadne istiny 3.150,- eur so 6% úrokom z omeškania, súd doplnil dokazovanie v predmetnej veci tak, že cestou dožiadaného súdu nechal vypočítať svedka v Spolkovej republike Nemecko, o ktorom žalobca tvrdil, že mal od neho požičané auto za úhradu, ktorá činila požadovanú sumu. Dožiadany súd v Spolkovej republike Nemecko zaslal tunajšiemu súdu zápisnicu o výpovedi svedka W. Z., z ktorej vyplynulo, že svedok žalobcu T. Z. pozná dlhší čas, je to jeho dlhoročný známy a priateľ, keďže obaja sú milovníkmi motoristického športu a pozreli si spoločne aj automobilové preteky na okruhoch v Spolkovej republike Nemecko. Svedok ďalej uviedol, že žalobca mu svojho času oznámil, že mal na Slovensku dopravnú nehodu. V priebehu tejto dopravnej nehody bolo auto žalobcu poškodené. Následne svedok uviedol, že dal k dispozícii žalobcovi svoje súkromné auto. Jednalo sa pritom o osobné motorové vozidlo Mercedes 190 s EČ W.-A. XXX alebo XXX. Svedok ďalej uviedol, že žalobca mu mal dať za prenechanie vozidla niekoľko eur, resp. viac si nepamätal. Uviedol ďalej, že žalobcovi nechal na užívanie auto na obdobie 2 - 3 mesiacov, nemá k tomu žiaden písomný doklad, nevlastní licenciu na prenájom vozidiel, príp. na požičiavanie vozidiel a pri prenechaní vozidla žalobcovi sa jednalo čisto o priateľskú službu, keďže podnik - živnosť, ktorej predmetom je požičiavanie vozidiel v roku 2005, neprevádzkoval. Z výsluchu svedka vyplynulo, že v žiadnom prípade mu nemohla byť vyplatená suma vo výške 3.150,- eur, mohlo ísť maximálne o sumu 100,- eur a že išlo vyslovene o priateľskú službu.

2.3. Napriek uvedenému v priebehu ďalšieho konania žalobca trval na podanom návrhu, trval na tom, že svedkovi uhradil sumu vo výške 3.150,- eur. Vyjadrenie svedka na súde zdôvodňoval tým, že svedok v období, keď došlo k požičiavaniu auta, pomerne veľa pil a že si nepamätá alebo že si nechce spomenúť na to, že prevzal požadovanú sumu vo výške 3.150,- eur.

2.4. Žalovaní i intervenient trvali na zamietnutí návrhu. Poukázali na to, že v priebehu konania žalobca nepreukázal hodnoverným spôsobom, že poskytol žalovanú sumu za požičanie auta svedkovi. Naopak uviedol, že z doložených dokladov sa javí situácia, že vozidlo bolo zapožičané na priateľskej báze, za nejakú priateľskú úplatu a neboli doložené žiadne daňové doklady, z ktorých by bolo zrejmé, že nájom bol uhradený. Poukázali na rozsudok Krajského súdu v Prešove 14Co/138/2013, kde bolo uvedené, že žalobca nesie dôkaznú povinnosť, nielen na tvrdenia, ktoré majú odôvodniť základ žaloby, ale aj na tvrdenia, ktoré súvisia s výškou tohto nároku. Zo žiadneho z dôkazov, ktoré boli vykonané na prvom stupni, nevyplývajú skutočnosti, o ktoré žalobca opiera tento nárok. Žiadali zamietnuť ďalšie návrhy na dokazovanie, keďže podľa nich bolo povinnosťou žalobcu takéto doklady zabezpečiť a predložiť súdu. Nenavrhovali žiadne dokazovanie, považovali vykonané dokazovanie za dostatočné.

2.5. Po vykonanom dokazovaní, po zhodnotení dôkazov jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti dospel súd prvej inštancie k záveru, že návrhu žalobcu na priznanie sumy vo výške 3.150,- eur s príslušenstvom nemožno vyhovieť, preto žalobu aj v tejto časti zamietol. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď v priebehu konania nevyprodukoval žiadny dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, že požadovanú sumu uhradil vypočítanému svedkovi, resp. inej osobe. Naopak, z výsluchu svedka, ktorý bol vykonaný v Spolkovej republike Nemecko, je zrejmé, že svedok popiera vyplatenie istiny vo výške 3.150,- eur, tvrdí, že všetko sa dialo na priateľskej báze a pripúšťa, že mu mohla byť poskytnutá suma cca 100,- eur. Svedok sám pripomenul, že v tomto období pomerne veľa pil a niektoré veci si nepamätá. Za tejto situácie súd prvej inštancie nepovažoval za hodnoverné ani žalobcom predložené dôkazy, tzv. čestné prehlásenie W. Z., podľa ktorého požičal svoje osobné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz žalobcovi za úplatu 3.150,- eur. Za situácie, keď ako bolo vyššie zdôraznené, že sám svedok uviedol, že si niektoré veci nepamätá, nemožno tento doklad, ktorý síce bol overený na notárstve, považovať za dôveryhodný. Je to doklad z roku 2008, a svedok vo svojom výsluchu všetky údaje i tvrdenia žalobcu poprel. Súď ďalšie návrhy na dokazovanie nepripustil, keďže je zrejmé, že vo veci už nemohli priniesť ďalšie objasnenie. Naviac, spor prebieha pomerne dlhodobo a len v poslednom období boli produkované takéto dôkazy alebo návrhy dôkazov zo strany žalobcu.

2.6. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil tak, že „priznal právo na ich náhradu žalobcom a vedľajšiemu účastníkovi“ s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté vyšším súdnym úradníkom súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

3. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalobca. Nesúhlasí s výrokom, ktorým bola žaloba zamietnutá, a s výrokom o trovách konania a žiada, aby odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a podľa § 391 ods. 1

CSP mu vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť pred odvolacím súdom. Eventuálne navrhuje, aby odvolací súd podľa § 388 Civilného sporového poriadku zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že jeho žalobe vyhovie a prizná mu náhradu trov celého konania. Odvolanie odôvodňuje s odkazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP s tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvody odvolania konkretizuje nasledovne :

3.1. Súd prvej inštancie prejednal a rozhodol vec na vytyčenom pojednávaní dňa 20.9.2018 aj napriek tomu, že požiadal prostredníctvom svojej advokátky o odročenie pojednávania z dôvodu, že chcel byť na pojednávaní osobne prítomný a vyjadriť sa k jednotlivým dôkazom, navrhnuť ďalšie dôkazy (v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 14Co/138/2013 zo dňa 29.5.2014 - str. 11 ods. 2, 3, 4, 5, 6). Rovnako na pojednávaní sa chcela zúčastniť jeho advokátka, ktorá svoju neúčast ospravedlnila a požiadala o odročenie z dôležitého dôvodu podaním zo dňa 1.8.2018. Nesúhlasil s prejednaním veci bez jej prítomnosti a svojej prítomnosti, ako to vyjadril vo svojom podaní zo dňa 19.9.2018. Napriek týmto skutočnostiam súd vec prejednal a vydal rozsudok. Týmto postupom mu odňal možnosť konať pred súdom. Súd odníme účastníkovi možnosť konať pred súdom aj vtedy, ak vec bez výslovného návrhu účastníka prejedná v neprítomnosti jeho zástupcu, ktorý z dôležitého dôvodu (týkajúceho sa jeho osoby) požiadal súd o odročenie pojednávania. Dôležitým dôvodom je aj kolízia pojednávania (R NS SR 2Cdo/259/04). Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných práv, ktoré mu O.s.p. priznáva, napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy a podobne, pričom nie je rozhodujúce, či bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom prvého stupňa alebo pred odvolacím súdom. Účastník má právo, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti (čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd). Súd môže vec prejednať aj bez prítomnosti účastníka, je však vždy povinný poskytnúť mu možnosť, aby sa mohol jej prejednaní zúčastniť, zostáva na účastníkovi, či toto právo využije alebo nie. Súd môže pokračovať v konaní, aj keď sa riadne predvolaný účastník na pojednávanie nedostaví bez toho, že by požiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Dôležitosť dôvodu posudzuje súd podľa okolností daného prípadu (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/18/2017). Súd prvej inštancie mu túto možnosť neposkytol, týmto procesnými predpismi sa neriadil, čím mu flagrantným spôsobom odňal možnosť konať pred súdom. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, má každý právo, aby sa jeho vec prerokovala verejne, bez zbytočných prieťahov a za jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť k všetkým vykonaným dôkazom.

3.2. Na vytyčenom pojednávaní sa chcel osobne vyjadriť k jednotlivým listinným dôkazom, ohľadom prevzatia sumy 3.150,- eur svedkom W. Z., ktorý prevzatie sumy potvrdil vo svojom čestnom prehlásení zo dňa 28.11.2008, ďalej ku skutočnosti, že svedok W. Z. potvrdil pred notárom Karlom Friedrichom Jölllenbeckom v meste Spangenberg, že túto sumu osobne prevzal, ktorú skutočnosť notár potvrdil a za ktorý úkon bola notárovi zaplatená suma 11,90 eur. Ďalej sa chcel vyjadriť k výpovedi svedkyne p. F. Z. - jeho manželky, ktorá bola u notára osobne prítomná a vypovedala pred procesným súdom o tejto skutočnosti. V poslednom rade sa chcel vyjadriť aj k potvrdeniu - Quittung zo dňa 8.11.2005, napísanému ručne a svedkom Z. vlastnoručne podpísaným, o prevzatí sumy 3.150,- eur a nakoniec k jeho výpovedi pred dožiadaným súdom zo dňa 11.10.2017 (Okresný súd Melsungen, č.l. 496 súdneho spisu). Na tomto výsluchu svedok zámerne klamal o prevzatí sumy 3.150,- eur. Jednoznačne však priznal, že motorové vozidlo zn. Mercedes, ev. číslo W. - A. XXX, mu požičal a bolo mu za požičanie zaplatené. Tým je jednoznačne preukázaný právny základ uplatneného nároku. V rozsudku Krajského súdu Prešov 14Co/138/2013 z 29.5.2014 odvolací súd uvádza, že ak sa preukáže základ nároku a žalobca nepreukáže výšku tohto nároku, nie je dôvod na zamietnutie žaloby, ale ak sa nepreukáže skutočná výška, je dôvod na to, aby bola priznaná náhrada vo výške obvyklej (str. 11 ods. 5 rozsudku KS Prešov). Súd prvej inštancie sa týmto právnym názorom odvolacieho súdu neriadil. Navyiac, vykonal nesprávne dotaz na dožiadaný OS Melsungen v SRN, keď sa pýtal, či svedok Z. zaplatil daň z motorového vozidla zn. Mercedes, ev. číslo W. - A. XXX, v období rokov 2005 až 2013, namiesto toho, aby sa dožiadaný súd pýtal svedka a príslušného daňového úradu, či svedok Z. uhradil daň z príjmu zo sumy 3.150,- eur.

3.3. Súd prvej inštancie ignoroval vykonané dôkazy, tieto nevyhodnotil jednotlivo ani vo vzájomnej súvislosti. Z vykonaných dôkazov vyvodil nesprávne skutkové zistenia, a preto aj jeho právny záver je nesprávny. Rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje riadne a úplné odôvodnenie, t.j. nie je možné z neho zistiť, ktoré skutočnosti zoberal súd za preukázané, ktoré dôkazy nezoberal za preukázané a z akého dôvodu. Súd sa vôbec nevyporiadal už s doteraz vykonaným dokazovaním a porušil aj jeho právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Porušil čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv, čl. 13 CSP a § 182 CSP, t.j. jeho právo na návrhy na doplnenie dokazovania, vyjadrenie sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci, teda jeho právo na záverečnú reč. Každá strana sporu má právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia. Napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce požadovanú a štandardnú kvalitu nemá, rozsudok je zmätočný a predčasný. Súd prvej inštancie sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý je preňho záväzný a vôbec sa nezaoberal otázkou obvyklej ceny za vypožičanie motorového vozidla v Spolkovej republike Nemecko za obdobie 3 mesiacov pri ustálení, že základ jeho nároku je daný, čo bolo preukázané nad každú pochybnosť.

3.4. On ako občan Spolkovej republiky Nemecko odmieta protizákonný postup súdu prvej inštancie, ktorý je v jeho krajine vylúčený a nie je naň zvyknutý. Takýto postup je v rozpore aj s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva. Diskvalifikuje činnosť slovenského súdu, ktorý sa uchýľuje k nezákonným postupom, nerešpektuje zákon ani záväzný názor nadriadeného súdu a svedčí to o zaostalosti slovenského súdu a zaostáva za kvalitou súdneho konania v jeho krajine.

3.5. Žiada, aby odvolací súd vytknuté nedostatky súdu prvej inštancie napravil, a to buď vrátením veci tomuto súdu, alebo aby sám vykonal dokazovanie na zistenie obvyklej ceny za vypožičanie motorového vozidla v Spolkovej republike Nemecko. Na preukázanie tejto skutočnosti navrhuje ako dôkazný prostriedok dotaz na požičovňu motorových vozidiel v Spolkovej krajine Hesensko, v hlavnom meste Wiesbaden, resp. v meste Kassel. Podrobné návrhy na ďalšie dokazovanie chcel súd prvej inštancie predniesť na pojednávaní, ktorého sa chcel zúčastniť, táto možnosť mu však bola postupom súdu odňatá, ako už v odvolaní uviedol.

4. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že podľa neho súd prvej inštancie po rozsiahlom dokazovaní vo veci zákonne a spravodlivo rozhodol a rozsudok súdu považuje za zákonný. Súd vykonal potrebné dokazovanie a jednotlivé dôkazy ako samostatne tak v spoločnej súvislosti správne vyhodnotil. Odvolacie námietky žalobcu považuje za nedôvodné, nemajúce vplyv na zistený skutkový stav. Žalobca nijako nepreukázal opodstatnenosť a dôvodnosť uplatňovaného nároku, pričom mal dostatok času, aby predložil súdu relevantné dôkazy, no tieto nepredložil. Dokazovanie bolo ukončené a za tohto stavu k odvolaniu priložený doklad nemožno považovať za dôkaz v konaní. Okrem toho tento dôkaz žalovaný spochybňuje s tým, že mohol byť predložený už pri podaní súdnej žaloby. Potvrdenie, ktoré predložil žalobca, je dátumované z 8.11.2005, pričom toto malo byť potvrdené u notára 28.11.2008, teda pred 10 rokmi. Už len toto samo osebe spochybňuje hodnovernosť dokladu. Okrem toho svedok Z. sa vo výpovedi pred nemeckým súdom o takejto sume ani len nezmienil a uviedol, že od žalobcu ako jeho dlhoročného priateľa mohol dostať okolo 100,- eur. Táto jeho výpoveď úplne vyvracia so značným časovým odstupom predložený doklad. Termín pojednávania dňa 20.9.2018 bol súdom určený dňa 13.7.2018, teda s časovým predstihom 2 mesiace, a všetky strany sporu mali dostatok času na prípravu na pojednávanie a na to, aby si účasť na ňom riadne zabezpečili. Súd poskytol žalobcovi na jeho jednotlivé úkony pohodlný dostatok času. Invektívy žalobcu, keď uvádza „zaostalosť slovenského súdu“ a podobné, považuje za krajne neprimerané a nedôvodné. Súd celé konanie viedol maximálne objektívne a voči žalobcovi bol vždy ústretový a na všetky úkony mu poskytol dostatok času. Žalobca mal dostatok času, aby svoje tvrdenia a nároky riadne preukázal. Avšak doposiaľ, až do skončenia dokazovania nepredložil súdu žiadne relevantné dôkazy, a teda ani nemohol byť v spore úspešný. Jeho nároky považuje za nedôvodné. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 3C/120/2007 zo dňa 20.9.2018 v celom rozsahu potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Intervenient vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s rozsiahlym vykonaným dokazovaním (predloženými listinnými dôkazmi, ako aj výsluchmi svedkov a strán sporu), tieto dôkazy správne vyhodnotil, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je logické a správne uzatvára vec skutkovo aj právne. Žalobca v podanom odvolaní neuviedol

žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by boli spôsobilé zmeniť právne posúdenie uplatneného nároku, resp. skutkový stav zistený a ustálený a priamo vyplývajúci z vykonaného dokazovania. Namietané porušenie práva žalobcu, ktoré súvisí s tým, že sa dňa 20.9.2018 konalo pojednávanie bez jeho účasti, ako aj bez účasti právnej zástupkyne žalobcu, na ktorom došlo k rozhodnutiu vo veci samej, je neopodstatnené. Žalobca bol na pojednávanie predvolávaný, ako aj jeho právna zástupkyňa, táto sa ospravedlnila, kde však súd nie je viazaný dôvodmi ospravedlnenia. Súd prvej inštancie rozhodol, že bude pojednávať aj v neprítomnosti žalobcu a jeho právnej zástupkyne, na čo bol oprávnený, pričom kolízia s inou právnou vecou nemusí byť vždy dôvodom pre odročenie pojednávania. V prejednávanej veci je nesporné, že žalobca bol osobne vypočutý na pojednávaní, na pojednávaní konanom dňa 19.12.2017 sa jeho právna zástupkyňa k meritu veci rozsiaholo vyjadrila, a teda v konaní nedošlo k porušeniu procesných práv žalobcu. Preto intervenient na strane žalovaných navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

6. Žalobca v stanovisku na vyjadrenie žalovaného v 1. rade uviedol, že v celom rozsahu zotrúva na obsahu svojho odvolania zo dňa 17.12.2018 proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 20.9.2018. Zdôraznil, že všetky listinné dôkazy, na ktoré sa v odvolaní odvoláva, boli riadne a včas predložené súdu prvej inštancie a nachádzajú sa v súdnom spise. Súd prvej inštancie sa týmito dôkazmi nezaoberal, nevyhodnotil ich a vo svojom rozsudku neuviedol, z akého dôvodu sa tak stalo. Jedná sa najmä o dôkaz Quittung z 8.11.2005 a potvrdenie notárskeho úradu z 28.11.2008. V zmysle týchto dôkazov je jednoznačne preukázané, že svedok Z. od neho sumu 3.150,- eur vlastnoručne prevzal, ktorú skutočnosť výslovne potvrdil aj na notárskom úrade. Je teda zrejmé, že základ jeho nároku je 100% daný. Tvrdenia žalovaného v 1. rade o tom, že tieto doklady neboli predložené súdu prvej inštancie, sú nepravdivé a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Rovnako považuje za špekulatívne posledné vyjadrenie svedka Z. pred dožiadaným súdom v Spolkovej republike Nemecko. Nesprávnosť procesného postupu súdu prvej inštancie podrobne odôvodnil vo svojom odvolaní. Týmto nesprávnym procesným postupom mu súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na spravodlivý proces. Navrhuje, aby odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v petíte jeho odvolania.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP, účinný od 1.7.2016) po predložení veci súdom prvej inštancie, po posúdení jeho možnosti prieskumu napadnutého rozsudku podľa ďalej uvedených zásad, dospel k záveru, že pre meritórne rozhodnutie je žiadúce v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP realizovať pojednávanie. Nariadenie pojednávania v predmetnej veci si vyžadovala potreba realizovať procesný úkon, bez ktorého by nemohla byť odstránená vada v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý dňa 20.9.2018 prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho splnomocnenej zástupkyne, ktorá síce neoznámila súdu vážny dôvod, pre ktorý by mal súd nariadené pojednávanie odročiť, ale z obsahu spisu nevyplýva, že by zástupcovi žalobcu bolo bezodkladne oznámené nevyhovenie žiadosti o odročenie pojednávania (§ 183 ods. 4 CSP). Išlo o nedostatok v procesnom postupe, ktorý sa však môže v záujme predídania kasačného rozhodnutiu odvolacieho súdu napraviť v konaní pred odvolacím súdom (§ 389 ods. 1 písm. b) CSP) práve poskytnutím možnosti vyjadriť sa na odvolacom pojednávaní (viď ďalšie dôvody tohto rozhodnutia).

8. Odvolací súd pri prieskume napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bol v zmysle ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 CSP viazaný rozsahom odvolania i uplatnenými odvolacími dôvodmi (s výnimkou § 380 ods. 2 CSP). Na základe takéhoto prieskumu uvedeného rozhodnutia súdu prvej inštancie i konania, ktoré im predchádzalo, po realizovanom pojednávaní na odvolacom súde dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody neodôvodňujú zrušenie, či zmenu napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu vo výroku o zamietnutí žalobného návrhu v časti o zaplatenie 3150,- eur s prísl.

9. Na odvolacom pojednávaní dňa 25.6.2019 :

9.1. Žalobca zotrval na svojich odvolacích námietkach. Po oboznámení sa s obsahom čestného prehlásenia W. Z., podpísaného 28.11.2008, sa vyjadril, že obsah čestného prehlásenia bol vypracovaný v Košiciach v slovenčine v advokátskej kancelárii právnej zástupkyne žalobcu a bol potom zaslaný do SRN, aby ho podpísal žalobca. Takémuto tvrdeniu zodpovedá i údaj o preklade čestného vyhlásenia tlmočnicou L. Q. Q., ktorá na preklade uviedla aj dátum prekladu 15.11.2008, čo nepochybne predchádza dátumu podpisu tohto dokumentu pred notárom v SRN (28.11.2008), čo vyplýva i z listín na č.l. 506 - 508 spisu.

9.2. Na otázku súdu, aký dôkaz vyplýva zo spisu o tom, že cena obvyklá za nájom motorového vozidla by mala byť 50,- eur denne, splnomocnený zástupca žalobcu uviedol, že zástupca pôvodného vedľajšieho účastníka v konaní sa vyjadril v priebehu konania, že obvyklá cena za nájom je 50,- eur denne. Okrem toho vyjadrenia pôvodného vedľajšieho účastníka konania v spise nie je žiaden dôkaz na zisťovanie obvyklej ceny.

9.3. Na žiadosť súdu o vysvetlenie údajov na potvrdení - tzv. kvitancii, kde v prvom riadku je uvedená suma 3.500,- eur a potom netto suma 3.150,- eur, zástupca žalobcu uviedol, že sa na túto otázku pýtal samotného žalobcu a podľa jeho vyjadrenia je to len zrejmá chyba v písaní. Samotný svedok, ktorý požičiaval auto, chcel pôvodne 3.500,- eur, ale keďže mu žalobca toľko nechcel dať, tak nakoniec sa do potvrdenia napísala suma 3.150,- eur.

9.4. Na otázku súdu, aké návrhy chcel žalobca produkovať na pojednávaní, ktorého sa nezúčastnil dňa 20.9.2018, zástupca žalobcu uviedol, že chceli navrhnúť práve realizáciu dôkazu vyžiadaním správy od kancelárie, ktorá zabezpečuje úkony v súvislosti s prenájaním motorových vozidiel. Na otázku predsedu senátu, či v priebehu dlhého súdneho konania, ktoré sa vedie na súde, nebol priestor minimálne po predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu na to, aby žalobca takýto dôkaz navrhol, zástupca žalobcu uviedol, že žalobca sa pokúsil o zistenie takýchto údajov, ale podľa jeho vyjadrenia nemohol takéto údaje dostať od žiadnej spoločnosti, či firmy. V období po prevzatí žiadanych listín (doručených mu súdom 17.8.2018) do termínu nariadeného pojednávania dňa 20.9.2018 chceli navrhnúť nejaké dôkazy a doklady predložiť súdu, ale v tomto čase sa to nepodarilo zabezpečiť. Zástupca žalobcu sám na súde neoveroval, ako bola vybavená jeho žiadosť o odročenie pojednávania. To, že pojednávanie sa realizovalo, zistili až po pojednávaní.

9.5. Na otázku súdu, aké dôkazy v konaní boli realizované na objasnenie skutočnej škody s poukazom na závery rozhodnutia odvolacieho súdu 14Co/138,139/2013, kde sa zdôraznilo, že skutočnou škodou by mohli byť poškodeným vynaložené vyššie náklady na vypožičanie náhradného vozidla v porovnaní s nákladmi, ktoré by žalobca inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol použiť v dôsledku poškodenia, zástupca žalobcu uviedol, že v konaní takéto dôkazy neboli realizované, pretože pred posledným pojednávaním vo veci ich jej klient nemohol pre časovú tieseň zabezpečiť.

9.6. Žalovaný v 1. rade i intervenient zotrvali na obsahu ich písomných vyjadrení k podanému odvolaniu. Zástupca intervenienta uviedol, že pri prvotnom uplatňovaní nárokov na náhradu škody proti poisťovni v roku 2006 sa pri uplatňovaní náhrady za používanie tzv. náhradného vozidla postupovalo podľa práva SRN, ktoré počíta s denným odškodnením za využitie náhradného MV vo výške 50,- eur. V konaní však neskôr bolo ustálené, že na nároky sa má aplikovať právo SR.

9.7. Žalované v 2. a 3. rade sa nariadeného pojednávania nezúčastnili. Doručili súdu súhlas s prejednaním veci v ich neprítomnosti už na pôvodne nariadené pojednávanie na deň 18.6.2019 a po pojednávaní nariadenom na deň 25.6.2019 boli doručené ich podania ospravedlňujúce ich neúčast' na pojednávaní aj so súhlasom s prejednaním veci v ich neprítomnosti.

10. Odvolacie dôvody proti rozsudku, tak ako je uvedené vyššie, žalovaná vymedzila v rovine procesnej, skutkovej a právneho posúdenia veci. V odvolaní výslovne poukázala na nižšie citované ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

11. Podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

13. Podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018).

16. Podľa tvrdenia žalobcu - odvolateľa mu v konaní pred súdom prvej inštancie bolo nesprávnym procesným postupom znemožnené uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tomuto nesprávnemu procesnému postupu malo dôjsť tak, že súd prvej inštancie prejednal vec na pojednávaní dňa 20.9.2018 v jeho neprítomnosti.

17. K uvedenej námietke sa odvolací súd oboznámil s celým priebehom prvoinštančného konania, ako vyplýva z obsahu spisu. Je zrejmé, že konanie na súde prvej inštancie začalo dôjdením žaloby na Okresný súd Kežmarok ešte dňa 15.6.2007, teda za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej „O.s.p.“) podľa procesnej právnej úpravy. Podľa ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ust. § 470 ods. 2 prvá veta CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

18. Po oboznámení sa s priebehom celého konania, osobitne vykonaných pojednávaní pred súdom prvej inštancie, vrátane štádia konania po predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu zo dňa 29.5.2014 odvolací súd zistil, že aj žalobcovi do pojednávania nariadeného na deň 20.9.2018 v priebehu prvoinštančného konania boli riadne doručované všetky písomnosti, výzvy na vyjadrenie i s poučeniami o procesných právach a povinnostiach (pri nariadení pojednávania na deň 20.9.2018 tiež s obsahom poučenia podľa § 183 CSP). Žalobca zastúpený splnomocnenou právnou zástupkyňou sa vyjadril k obsahu dôkazu realizovanému dožiadaným súdom v SRN aj na pojednávaní realizovanom súdom prvej inštancie dňa 19.12.2017 (zápisnica o pojednávaní zo dňa 19.12.2017 č.l. 513 a 514 spisu). Ešte pred uvedeným pojednávaním v reakcii na obsah doručených písomností zabezpečených dožiadaným súdom doručil žalobca dňa 1.12.2017 súdu opätovne už vyššie spomenuté čestné prehlásenie, či tzv. kvitanciu. Osobitne sa žiada zdôrazniť, že žalobca zastúpený splnomocnenou právnou zástupkyňou súdu sám písomným podaním formuloval otázky, na ktoré by mal svedok odpovedať pri svojom výsluchu pred dožiadaným súdom a zároveň súdu oznámil, že pre pracovnú zaneprázdnenosť sa výsluchu svedka pred dožiadaným súdom nezúčastní (podanie žalobcu z 21.11.2014 na č.l. 408 spisu).

19. Pojednávanie pred súdom prvej inštancie bolo dňa 20.9.2018 vykonané v neprítomnosti žalobcu a jeho právnej zástupkyne. Súd prvej inštancie rozhodol o prejednaní veci na tomto pojednávaní v ich neprítomnosti. Odvolací súd pritom zastáva názor, že dôvod uvedený v žiadosti o odročenie pojednávania (kolízia s pojednávaním vedeným na Okresnom súde Košice pod sp. zn. 40C/18/2015) sám osebe nezakladal zákonnú podmienku pre odročenie pojednávania. Zo súdnej praxe, ale napokon i z aplikácie ust. § 183 ods. 2 CSP nevyplýva, že by samotná kolízia úkonov právnej služby mala byť dôležitým dôvodom pre odročenie nariadeného pojednávania. V predmetnej veci navyše išlo o vec, v ktorej ÚS SR nálezom bol súd prvej inštancie upravený konať bez prietahov, o čom mal žalobca vedomosť. Tak ako je uvedené vyššie, súd prvej inštancie však postupom podľa ust. § 183 ods. 4 CSP neoznámil bezodkladne žiadateľovi, že žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovuje, že ním uvedený dôvod nepovažuje za dôležitý. Uvedený procesný nedostatok s daním priestoru na vyjadrenie bol odstránený nariadeným pojednávaním pred odvolacím súdom s tým, že strana sporu mala možnosť uviesť to, čo nevyužila na pojednávaní dňa 20.9.2018. Na obsah jej prednesov na odvolacom pojednávaní, uvedený vyššie pod bodmi 9.1. - 9.5., odvolací súd poukazuje aj teraz.

20. Relevantné pre rozhodnutie vo veci bolo, že žalobca uplatňoval svoj nárok opierajúc sa o ním produkované tvrdenia a ním označené dôkazy, k čomu bolo vykonané potrebné dokazovanie, ku ktorému mali obe sporové strany (vrátane žalobcu) možnosť sa vyjadriť. Žalobca i po predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu musel si byť vedomý toho, aké skutočnosti a dôkazy musí produkovať pre to, aby so svojim žalobným návrhom bol v konaní úspešný. Napriek obsahu poučení realizovaných v konaní podľa príslušných ustanovení pôvodného procesnoprávneho predpisu (O.s.p.), ale i neskôr podľa CSP sa nemobilizoval dostatočne, aby ním uplatnený nárok preukázal. Mal na to súdom prvej inštancie poskytnutý dostatočný časový priestor, pričom neprodukoval (tak ako bude uvedené aj ďalej) pred súdom prvej inštancie také skutočnosti a dôkazy, ktoré by mali byť základom pre ustálenie skutočnej škody, ako na ňu poukázal odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí. Pojednávanie nariadené súdom prvej inštancie na deň 20.9.2018 nebolo vo veci jediným. Aj predchádzajúce pojednávanie zo dňa 19.12.2017 bolo odročované na návrh žalobcu. Napriek uvedenému do termínu pojednávania dňa 20.8.2018 súdu žalobca nepredložil také návrhy, ktoré by zo skutkového hľadiska pri aplikácii ust. § 215 ods. 1 CSP umožnili posúdiť žalobný návrh nielen čo do základu, ale i jeho výšky tak, aby mu bolo možné čo i len čiastočne vyhovieť. Na objasnenie obvyklej výšky náhrady za používanie náhradného motorového vozidla žalobca pred súdom prvej inštancie neprodukoval žiaden dôkaz (či tvrdenie). Napriek názoru vyslovenému v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu bol vo vzťahu k tomuto tvrdeniu pred súdom prvej inštancie pasívny a neuviedol prakticky nič.

21. Odvolací súd pri zhodnotení celého priebehu prvoinštančného konania mal za to, že žalobca od momentu podania žaloby do momentu vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní 20.9.2018 mal vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie prostriedkov svojho procesného útoku vo vzťahu k nárokom uplatneným žalobou. Nezistil dôvodnosť námietky žalobcu (aj v spojení s nariadeným odvolacím pojednávaním) o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého by došlo k prijatiu prekvapivého (nepredvídateľného) rozhodnutia vo veci samej.

23. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k účastníkom konania (teraz sporovým stranám) tvrdenému závadnému postupu súdu znamenajúcemu odňatie možnosti konať pred súdom (teraz podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP znemožnenie uskutočňovať jej patriace procesné práva) v minulosti bolo opakovane zdôrazňované, že pre záver o existencii procesnej vady konania nie je významný subjektívny názor účastníka konania (sporovej strany) tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

24. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m. m. I.ÚS 62/97, II.ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I.ÚS 35/98). Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I.ÚS 4/94). Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I.ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III.ÚS 7/08).

25. Odvolací súd zdôrazňuje materiálne nazeranie na spravodlivé súdne konanie, v rámci ktorého ani prípadné formálne procesné pochybenie súdu v civilnom sporovom konaní nevyhnutne nemusí vždy viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom s dôsledkom narušenia stavu právnej istoty nastolenej medzi stranami právoplatným rozhodnutím sporu. Potrebu materiálneho (nie prísne formálneho) ponímania a vyhodnocovania súdneho procesu v rovine možného porušenia ústavných práv účastníkov súdneho konania, vrátane práva na prístup k súdu, na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1, 4, čl. 48 ods. 2 ústavy), zdôrazňuje vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd Slovenskej republiky (k materiálnemu chápaniu ústavnosti viď napr. IV.ÚS 19/2012, III.ÚS 37/2012). Nepochybne konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní tak zabezpečovať

právo na súdnu ochranu. Namietaný procesný postup však nemal relevantný vplyv na možnosť žalobcu konať pred súdom prvej inštancie a nedošlo k zásahu do jeho procesných práv, ktorý by čo do spôsobu, rozsahu a intenzity porušenia tvrdeného v odvolaní, vo svojom dôsledku vyvolal zmätočnosť konania súdu prvej inštancie a odvolaním napadnutého rozhodnutia.

26. Z podstaty výkonu spravodlivosti prostredníctvom súdnej moci vyplýva, že súd musí byť pri svojich právnych záveroch nezávislý a jeho slobodný myšlienkový postup je limitovaný iba obsahom objektívneho práva, ktoré v konkrétnej veci interpretuje a aplikuje.

27. K veci samej je potrebné uviesť, že po predchádzajúcom rozhodnutí súdu prvej inštancie č.k. 3C/120/2007 - 350 z 11.10.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 14Co/138,139/2013 - 380 z 29.5.2014 zostalo predmetom konania rozhodnutie o tej časti podanej žaloby, ktorou žalobca uplatňoval proti žalovaným nárok na náhradu škody vo výške 3.150,- eur titulom náhrady nákladov, ktoré vynaložil za požičanie náhradného motorového vozidla (podľa dokladu, ktorý predložil súdu prvého stupňa na č.l. 8 spisu), ktoré využíval po poškodení jeho motorového vozidla pri dopravnej nehode.

28. Aj aktuálne, tak ako je to uvedené v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu v predmetnej veci, sa žiada uviesť, že je nepochybným to, že žalobca je štátnym príslušníkom SRN a žalovaní sú štátnymi príslušníkmi Poľskej republiky. K udalosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody, došlo na území SR. K skutočnosti, od ktorej žalobca odvádza nárok na náhradu škody, došlo 29.8.2005 vo Vrbovom v okrese Kežmarok.

29. Zásada lex loci delicti commissi je východiskovým riešením pre rozhodné právo, ale i pre právomoc slovenského súdu pre rozhodovanie o predmetných nárokoch. Vzhľadom na čas, kedy došlo k úkonu, od ktorého sa odvádzajú nároky na náhradu škody, nemôže sa ešte aplikovať Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 z 11.7.2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím II.), ale treba použiť ešte ustanovenia § 15 a § 37b písm. a) zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (ZMPSaP). Napokon účastníci konania aj na výzvu odvolacieho súdu v podstate sa s aplikáciou týchto noriem aj stotožnili.

30. Vo veci nie je rozporované ani to, že za škodu, ktorá vznikla pri dopravnej nehode 29.8.2005, je daná zodpovednosť vodičky motorového vozidla, ktorá dopravnú nehodu zavinila (§ 420 ods. 1 Obč. zák.), i prevádzateľov motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda (§ 427 ods. 1, 2 Obč. zák.).

31. Žalobcovi aj podľa neho samotného bolo z poistenia prevádzateľa motorového vozidla zaplatené plnenie, ktorým mu boli v celom rozsahu nahradené náklady opravy v opravovni, náklady odtiahnutia motorového vozidla i jeho cestovné náklady domov a aj späť do opravovne za účelom vyzdvihnutia motorového vozidla.

32. Za takéhoto stavu, vzhľadom na vyššie uvedené skutkové zdôvodnenie nároku teraz uplatňovaného žalobcom v konaní, bolo potrebné zodpovedať otázku, či žalobcove tvrdenia podporené realizovanými dôkazmi (pri procesnej iniciatíve sporových strán) umožňujú s použitím skutkových záverov hmotnoprávne posúdiť uplatnených nárokov žalobcom zodpovedajúco ust. § 442 ods. 1, 2, § 443 Obč. zák.

33. Podľa § 442 ods. 1 Obč. zák., uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

34. Podľa § 442 ods. 3 Obč. zák., škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

35. Podľa § 443 Obč. zák., pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

36. V zmysle citovaných ustanovení škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii (podobne v judikatúre R 55/1977 na str. 151).

37. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré by bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu (podobne R 55/1971, s. 153).

38. Slovenská i česká súdna prax (vychádzajúca donedávna z rovnakých princípov) za skutočnú škodu vzniknutú poškodením motorového vozidla akceptuje aj poškodeným vynaložené vyššie náklady na vypožičanie náhradného motorového vozidla v porovnaní s nákladmi, ktoré by žalobca inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol použiť v dôsledku poškodenia. Rozdiel v nákladoch na vypožičanie náhradného motorového vozidla v porovnaní s nákladmi, ktoré by poškodený vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, zodpovedá totiž kvalifikácii skutočnej škody vzniknutej v súvislosti s dopravnou nehodou. Na žalobcovi, ktorý takýto nárok uplatňuje, je dôkazná povinnosť nielen na tvrdení skutočností odôvodňujúcich základ tohto nároku, ale aj na tvrdení skutočností a produkovanií dôkazov súvisiacich s výškou tohto nároku.

39. Na právnom názore vyslovenom odvolacím súdom v prechádzajúcom rozhodnutí v predmetnej veci sa žiada odkázať i teraz. Už vtedy odvolací súd zdôraznil, že obsah žalobcom predloženého potvrdenia o zaplatení nákladov na vypožičané motorové vozidlo (prílohou obálka na č.l. 8 spisu) vzbudzuje pochybnosti o jeho vierohodnosti v časti týkajúcej sa jeho výšky. Toto potvrdenie obsahuje sumu, ktorú mal žalobca zaplatiť spolu vo výške 3.150,- eur, pričom netto suma je uvedená vyššia - 3.500,- eur. Odvolací súd uviedol i to, že na žalobcovi, ktorý takýto nárok uplatňuje, je dôkazná povinnosť nielen na tvrdení skutočností odôvodňujúcich základ tohto nároku, ale aj na tvrdení skutočností a produkovanií dôkazov súvisiacich s výškou tohto nároku.

40. Rozhodnutie odvolacieho súdu z 29.5.2014 vo vyslovenom právnom názore, ktorým je súd prvej inštancie viazaný, dáva v podstate návod, akým spôsobom sa so zvyškom žaloby v závislosti na procesnej iniciatíve strán má naložiť. Medzitým došlo k zmene procesného predpisu s účinnosťou od 1.7.2016. Aj Civilný sporový poriadok (zák. č. 160/2015 Z.z.), ktorý sa má pri ustanovení § 470 ods. 1, 2 CSP použiť aj na také konania, ktoré začali skôr, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, zdôrazňuje, čo je pri aplikácii ustanovenia § 215 ods. 1 CSP z hľadiska skutkového základom pre rozhodnutie súdu o podanej žalobe. Predchádzajúci O.s.p. a aj teraz CSP zdôrazňuje to, že iniciatíva na zhromažďovaní rozhodujúcich skutkových poznatkov je predovšetkým na sporových stranách. To treba zdôrazniť aj v súvislosti s tým dokazovaním, ktoré bolo realizované pred súdom prvej inštancie. Civilný sporový proces sa riadi princípmi dispozičným, prejednacím, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a s ním spojeným princípom formálnej pravdy. Súd za žiadnych okolností v civilnom sporovom konaní nevystupuje v pozícii vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu teda nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie objektívnej, či tzv. materiálnej pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje. Ak sú sporové strany pri zhromažďovaní skutkového základu nečinné, proces vytvárania tohto skutkového základu jednoducho súd ukončí a zhodnotí tento stav, tie skutočnosti, ktoré zo spisu vyplynuli.

41. Niekoľkokrát sporové strany poukázali na to, že konanie sa vedie na súde prvej inštancie už od roku 2007. Dôvodne uvedený časový priestor bol a mal byť využitý na produkovanie rozhodujúcich skutočností a dôkazov ako prostriedkov procesného útoku či procesnej obrany. Vo vzťahu k skutkovým zisteniam odvolací súd chce opätovne zdôrazniť skutočnosť, ktorá bola naznačená v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu. V rozhodnutí boli vyjadrené právne názory aj k uplatňovanému nároku na náhradu za využívanie náhradného motorového vozidla. Odvolací súd sa vyjadril aj k vierohodnosti žalobcom predložených listinných dôkazov. Pochybnosti o ich objektivite napokon boli potvrdené obsahom svedeckého výsluchu svedkom pred dožiadaným súdom v SRN. Zdá sa, že žalobca (zastúpený advokátom) sa síce mobilizoval v konaní na to, že by produkoval skutočnosti, ale ani táto jeho iniciatíva neumožňuje ani odvolaciemu súdu privodiť záver o tom, že by preukázal výšku náhrady škody v tom zmysle, ako to vyplynulo z názoru vysloveného odvolacím súdom v predchádzajúcom rozhodnutí (poškodeným vynaložené vyššie náklady na vypožičanie náhradného motorového vozidla v porovnaní s nákladmi, ktoré by žalobca inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol použiť v dôsledku poškodenia).

42. Ak do konania boli žalobcom predložené listiny, ktoré boli v priebehu konania doplňované, ale vo vzťahu k týmto listinám odvolací súd už v predchádzajúcom svojom rozhodnutí konštatoval, že ich obsah je taký, že významným spôsobom spochybňuje ich vierohodnosť, ich pravdivosť, bolo predovšetkým na žalobcov, aby svojou procesnou iniciatívou túto pochybnosť vyvrátil. Na návrh sporových strán bol realizovaný výsluch svedka v Spolkovej republike Nemecko. Žalobca napriek vedomiu významu realizácie tohto dôkazu sa výsluchu tohto svedka nezúčastnil, ba dokonca súhlasil s realizáciou tohto výsluchu v neprítomnosti jeho a jeho právnej zástupkyne. Sám žalobca ako sporová strana sa zbavil tej možnosti, aby v rámci výsluchu pred súdom Spolkovej republiky Nemecko bol konfrontovaný s vypočúvaným svedkom. Nedostatočnú jeho iniciatívu pri zhromažďovaní dôkazov v podstate potvrdil aj odpoveďami na otázky kladené mu odvolacím súdom na odvolacom pojednávaní dňa 25.6.2019 (viď body 9.1.- 9.5. vyššie). Odvolacia argumentácia o tom, že „chcel“ na pojednávaní dňa 20.9.2018 produkovať a označiť ďalšie dôkazy, je aj v tomto svetle nepresvedčivá a vzhľadom na možnosti poskytnuté mu súdom prvej inštancie v priebehu celého konania (aj s využitou možnosťou vyjadrenia na pojednávaní 19.12.2017) a aj odvolacím súdom nemôže byť vyhodnotená inak ako tak, že žalobca sa i vlastným pričinením dostal do dôkaznej núdze.

43. Ak sa má zodpovedať otázka skutočnej škody, dôležitým je nielen to, že „dokážem, že som niečo niekomu zaplatil“ (podľa svedka Z. mu bolo zaplatené maximálne 100,- eur), ale aj to, aké náklady by vynaložil žalobca na použitie vlastného motorového vozidla. V tomto smere z obsahu spisu žiaden takýto dôkaz nevyplýva. Nedá sa úplne stotožniť so stanoviskom intervenienta, či žalovaného, že slovenské právo nepozná nárok na náhradu škody za užívanie iného motorového vozidla v prípade poškodenia vlastného motorového vozidla. Slovenské právo má, tak ako je uvedené vyššie pri aplikácii cit. ust. Obč. zák., priestor pre to, aby sa tento nárok aj priznával, aj keď na rozdiel od práva Spolkovej republiky Nemeckej nemá presnú kvantifikáciu tohto nároku. Preto, aby súd mohol kvantifikovať tento nárok, musí sa žalobca, ktorý uplatňuje tento nárok, dostať do takej pozície, aby súdu objasnil nielen základ, ale aj výšku. Odvolací súd je toho názoru, že žalobcov, aj keď sa snažil byť činný v konaní, sa toto nepodarilo preukázať. Preto aj po realizácii pojednávania odvolací súd dospel k záveru, že názor súdu prvej inštancie vyslovený o zamietnutí zvyšku žaloby je správny. Skutkový stav, z ktorého súd prvej inštancie vychádzal, zodpovedá aplikácii ust. § 215 ods. 1 O.s.p. a v konaní sporovými stranami produkovanými tvrdeniami a dôkazmi o nich. Zo správne zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie správne vyvodil i právny záver o zamietnutí žaloby o zaplatenie sumy 3.150,- eur s prísl. Preto pri aplikácii ustanovenia § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej potvrdil. V konečnom dôsledku z dôkaznej situácie v prvoinštančnom konaní, vo väzbe na závery tak okresného súdu, ako aj na vyššie uvedené závery krajského súdu, nebolo možné v odvolacom konaní rozhodnúť inak, ako rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie.

44. Odvolací súd však nemal možnosť rozhodnúť v odvolacom konaní o odvolaní napadnutom výroku o náhrade trov konania inak ako postupom podľa ust. § 389 ods. 1 písm.b), § 391 ods. 1,3 CSP. Tak ako je uvedené vyššie, výrok o náhrade trov je odôvodňovaný v rozhodnutí súdu prvej inštancie len jednou vetou, z ktorej nie je zrejmé, prečo sa prisudzovala náhrada trov v rozsahu 90 % a zmätočne aj uvádza, že sa priznáva nárok žalobcom (rozdielne oproti výroku rozsudku). Naviac, v predchádzajúcom rozhodnutí, keď súd prvej inštancie rozhodoval prvýkrát o podanej žalobe, rozhodoval aj o náhrade trov štátu. Teraz o týchto nákladoch nerozhodoval, aj keď predchádzajúcim rozhodnutím odvolacieho súdu bol zrušený výrok o náhrade trov štátu a aj v tomto rozsahu bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Na rozhodnutie o náhrade trov konania medzi účastníkmi má vplyv aj záver z uznesenia vyhláseného na pojednávaní dňa 18.12.2012, ktoré (tak ako to uviedol odvolací súd v predchádzajúcom svojom rozhodnutí) nebolo vypracované písomne.

45. Uvedené nedostatky v procesnom postupe súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov nebolo možné odstrániť v odvolacom konaní, preto odvolaciemu súdu neostala iná možnosť len rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania zrušiť a v rozsahu zrušenia vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

46. Úlohou súdu prvej inštancie v závislosti na procesnom výsledku konania bude posúdiť úspech v konaní (§255 ods.1,2 CSP) i procesné zavinenie čiastočného zastavenia konania (§ 256 ods. 1, 2 CSP). Pre výrok o náhrade trov medzi žalobcom a žalovanými (intervenientovi) je relevantným aj to, že sa v

konaní uplatňovalo viacero nárokov a úspešnosť, či neúspešnosť (či zavinenie na zastavení konania) v konaní o týchto nárokoch sa má posudzovať za každý tento nárok samostatne.

47. Vo vzťahu k náhrade nákladov vynaložených štátom pred účinnosťou CSP zaujal názor Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 31. júla 2018, sp. zn. 4Obo/3/2018, v ktorom konštatoval, že štátu patrí náhrada trov, ktoré skutočne vynaložil v súlade s v danom čase platnou procesnou normou, ustanovením § 148 OSP, podľa ktorej mu ex lege vznikol nárok na ich náhradu, a to napriek tomu, že nová procesná úprava CSP analogické ustanovenie neobsahuje. Aplikáciou základného princípu uvedeného v čl. 4 ods. 2 CSP s použitím ustanovenia § 253 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP je možné štátu náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu priznať aj za právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Zo spisu vyplývajú výdavky znášané štátom. Odvolací súd vo vzťahu k týmto nejudikuje záver o tom, či sa má alebo nemá štátu priznať nárok na náhradu nákladov, ktoré boli vynaložené na tlmočnom. Súd prvej inštancie musí posúdiť charakter jednotlivých týchto výdavkov aj s tým, či sa jedna o náklady, ktoré musí znášať štát v súvislosti s právom konať pred súdom v materinskom jazyku (napr. aj podľa čl. 6 základných princípov a § 155 ods. 1, 2 CSP v znení novely realizovanej zák. č. 87/2017 Z.z.). Odvolací súd je však toho názoru, že ak v prvom rozhodnutí súd prvej inštancie (zrušenom odvolacím súdom) rozhodoval o náhrade trov štátu, mal rozhodnúť aj v teraz preskúmanom rozhodnutí.

48. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

49. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

50. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP, § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).